

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Донського Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 35 Закону України „Про державну службу“

м. К и ї в
10 вересня 2019 року
№ 246-2(І)/2019

Справа № 3-229/2019(5111/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича,
Шапталі Наталі Костянтинівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Донського Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 35 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43).

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Донський Анатолій Миколайович з клопотанням визнати такими, що не відповідають частині другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, статті 19, статті 22, частині другій статті 38, частинам першій, другій, шостій статті 43 Конституції України (є неконституційними), положення частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю України (далі – Кодекс), частини шостої статті 35 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889 – VIII (далі – Закон).

Згідно з оспорюваними положеннями Кодексу у разі встановлення власником або уповноваженим ним органом невідповідності працівника займаній посаді, на яку його прийнято, або виконуваній роботі він має право протягом строку випробування звільнити такого працівника, письмово попередивши його про це за три дні; розірвання трудового договору з цих підстав може бути оскаржене працівником в порядку, встановленому для розгляду трудових спорів у питаннях звільнення (частина друга статті 28); у випадках встановлення невідповідності працівника займаній посаді, на яку його прийнято, або виконуваній роботі протягом строку випробування трудовий договір, укладений на невизначений строк, а також строковий трудовий договір до закінчення строку його чинності можуть бути розірвані власником або уповноваженим ним органом (пункт 11 частини першої статті 40).

Відповідно до частини шостої статті 35 Закону суб'єкт призначення має право звільнити державного службовця з посади до закінчення строку випробування у разі встановлення невідповідності державного службовця займаній посаді на підставі пункту 2 частини першої статті 87 Закону; суб'єкт призначення попереджає державного службовця про звільнення у письмовій формі не пізніше як за сім календарних днів із зазначенням підстав невідповідності займаній посаді.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що в липні 2017 року Донського А.М. було звільнено з посади

адміністратора регіонального відділу адміністративних послуг Управління адміністративних послуг Департаменту адміністративних послуг та споживчого ринку Харківської міської ради у зв'язку із встановленням невідповідності займаній посаді протягом строку випробування згідно з пунктом 11 частини першої статті 40 Кодексу. Вважаючи таке рішення незаконним, Донський А.М. звернувся до Київського районного суду міста Харкова з позовом про визнання протиправним та скасування розпорядження Харківського міського голови про його звільнення та поновлення на роботі з виплатою середнього заробітку за час вимушеного прогулу.

Київський районний суд міста Харкова рішенням від 3 вересня 2018 року, яке Другий апеляційний суд постановою від 3 квітня 2019 року залишив без змін, відмовив у задоволенні вказаного позову. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 13 травня 2019 року у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Донського А.М. відмовив.

Автор клопотання стверджує, що „оскаржувані норми законів надають роботодавцю право звільняти за наслідками випробування осіб, щодо яких випробування не може бути встановлено, а тому порушується конституційне право на працю, яку особа вільно обирає“, та „конституційне право на участь в місцевому самоврядуванні“, створюються „можливості для фактично незаконного звільнення“.

У конституційній скарзі Донський А.М. також просить поновити строк подання конституційної скарги та визнати її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням

того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Автор клопотання, обґрунтовуючи невідповідність Конституції України положень частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу, частини шостої статті 35 Закону, стверджує, що оспорювані положення дають можливість звільнити протягом строку випробування у зв'язку з невідповідністю займаній посаді або виконуваній роботі внутрішньо переміщених осіб, а також переможців конкурсного відбору на заміщення вакантної посади, хоча за частиною третьою статті 26 Кодексу при прийнятті на роботу цих суб'єктів випробування не встановлюється.

Посилання Донського А.М. на положення частини третьої статті 26 Кодексу, за якими при прийнятті на роботу внутрішньо переміщених осіб чи переможців конкурсного відбору на заміщення вакантної посади випробування не встановлюється, та твердження про невідповідність цим приписам оспорюваних положень Кодексу та Закону не доводять їх неконституційності.

Автор клопотання фактично висловлює незгоду з законодавчим регулюванням звільнення особи з посади державної служби протягом строку випробування, що не є обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Кодексу та Закону у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку

з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Суб'єкт права на конституційну скаргу вказує, що остаточним судовим рішенням, у якому застосовані оспорювані положення Кодексу та Закону, є постанова Другого апеляційного суду від 3 квітня 2019 року. Конституційна скарга Донського А.М. надійшла до Конституційного Суду України 14 серпня 2019 року.

Автор клопотання зазначає, що пропустив строк подання конституційної скарги, оскільки „діюче законодавство та практика Верховного Суду давали підстави вважати, що постанова суду апеляційної інстанції від 03.04.2019 року може бути переглянута в касаційному порядку“.

Враховуючи час, який минув з дня набрання чинності остаточним судовим рішенням у справі Донського А.М. до дня подання ним конституційної скарги, а також наведені причини пропуску цього строку, клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги на підставі частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є необґрунтованим.

Крім того, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що з аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Донський А.М. не навів мотивів суспільного інтересу стосовно розгляду питання щодо неконституційності положень частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу, частини шостої статті 35 Закону. Отже, конституційна скарга Донського А.М. не може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62

Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Донського Анатолія Миколайовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 28, пункту 11 частини першої статті 40 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 35 Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

